

EPISODI 5 "Osallistuitko siihen juoksutapahtumaan?" psykiatri kysyy keskiviikkona. Nyökkään vähän katsomatta edes häneen. Eipäs siitä ole kovinkaan paljon sanottavaa, kerran en edes voittanut. "No sitten harjoittelemaan melontakisoja varten. Ne alkavat vajaan parin viikon kuluttua." psykiatri sanoo. Tuijotan maata. Mietin pitäisikö minun vain yrittää unohtaa muistamani asiat, koska siltä psykiatri kuulostaa. Päätän kysyä asiaa häneltä. "Ootko sä sitä mieltä, että mun pitäisi yrittää unohtaa ne muistamani asiat ja jatkaa elämäni, niin kuin en olisi koskaan muistanutkaan mitään?" kysyn. "En." psykiatri vastaa. "Kuulostat siltä." mumisen. "Olet ymmärtänyt väärin." hän sanoo. Odotan että hän jatkaisi, mutta eipä tietenkään. Joskus edelleen mietin, että hän on jotenkin aivovammainen. "No mitä mun pitäisi tehdä?" kysyn. "Kyllä sinun pitää käsitellä se asia. Mutta pikkuhiljaa ja varovasti. Ja välillä tarvitset taukoa siihen, esim. harrastamalla jotakin, tapaamalla ihmisiä ja yrittämällä pitää hetken asia pois mielestäsi. Jos käsittelet asiaa koko ajan mielessäsi, voimasi loppuvat nopeasti. Ja tarvitset paljon voimavaroja ja läheistesii tukea, että jaksat käsitellä tämän loppuun." hän selittää rauhallisesti matalalla tasaisella äänellä. "Ei mul mitää läheisiä oo." heitän. Psykiatri katsoo minua. Mutta en näe mitään hänen katseestaan. "Ja miten sä luulet että mä pystyn pitämään tollasen asian pois mielestäni??" kysyn vähän ärtyneenä. "En mä mitään luule. Mutta voitthan sä silti yrittää keskittyä välillä johonkin muuhunkin. Ja sitten täällä kanssani käsitellä sitä." hän sanoo. Vääntelen suutani ja mietin asiaa. En kuitenkaan vastaa mitään. "Mä vaan haluaisin että joku välittäisi musta." mumisen pienen hiljaisuuden jälkeen. "Tajuutko miltä tuntuu tajuta, että.... omat vanhemmat ei välitä yhtään mitenkään. Tai pahempaa. Niiden täytyy suorastaan vihata mua!" Psykiatri katsoo minua. Kiinteästi. Mutta silti ilmeettömästi. Minua alkaa taas häiritsemään hänen katseensa. Koskisi minua mielummin. Halaisi minua ja kertoisi, että hän ainakin välittää. Säällittävä. Minulta. Ei hän tietenkään välittänyt. Olin vain yksi potilas, miljoonan muun seassa. Ärsyttävä potilas, jolle hän ei vaivautunut edes hymyilemään. Ikinä. Käännyn katsomaan psykiatriin. Hän on tavallaan aika kivan näköinen mies. Pidän hänen hiuksistaan. Ehkä siksi, että niistä tulee mieleen se mies, jonka unelmoin eloon. En olisi ikinä edes tutustunut Kaarleen, jos oikea isäni olisi elossa. Psykiatri katsoo minua takaisin. Hetken katseemme kohtaa. Se tuntuu oudolta. Käännän nopeasti katseeni muualle. "Mä en oo ikinä seurustellut." kerron sitten. "Koska mä en oo ikinä sietänyt kosketusta." Vilkaisen psykiatria ja hän katselee minua edelleen kiinteästi. "Nykyään mä joskus toivon, että joku..... koskis mua. Ehkä kun tiedän mistä se inhoni johtuu. Tai jotain. En tiedä. Se on ällöttävää, että Kaarle on niitä ainoita ihmisiä, joiden olen antanut koskettaa itseäni. Se on ihan sairasta. Mielisairasta. Haluaisin että joku muukin. Siis jotenkin kivasti." selitän. "Okei. Ei tää nyt välttämättä liity asiaan." sanon vähän nolostuneena omista selityksistäni, jotka paremminkin olivat ajatuksiani ääneen pohdittuna. "Mun pitää kai mennä." sanon ja nousen nopeasti ylös. Toivon, että hän ei antaisi minun mennä, koska todellisuudessa nautin täällä olemisesta. En vain pysty jäämään. Itse. Hän saa minut hermostuneeksi ja.... jokin on jotenkin häiritsevää. En edes huomaa psykiatrista, että hän mitenkään välittäisi minusta tai että häntä edes kiinnostaisi kuunnella tai auttaa minua. Siitä huolimatta hän saa minut haluamaan typeriä asioita, kuten että.... hän halaisi minua. Tai haluaisi tutustua paremmin minuun. Astun huoneesta ulos, koska psykiatri ei yritä pysäyttää minua. Seuraavana yönä näen todella outoa unta. Todella todella outoa. Ja häiritsevää. Unessa psykiatri halaa minua. Se tuntuu todella hyvältä ja olen onnellinen. Uni on hyvin todentuntuinen, kunnes tajuan ettemme ole psykiatrin vastaanottohuoneessa, vaan jonkun kotona. Olemme psykiatrin kotona. Pöytä on katettu kahdelle ja sitten me juttelemme. Hänkin puhuu minulle. Aamulla en tiedä pitäisikö minun nauraa vai olla ällöttynyt. Katson kuitenkin parhaaksi yrittää unohtaa uni. Viikonloppuna käyn melomassa. Laitan voimani ääri rajoille.

Tämän kisan aikoisin voittaa. Ainakin yrittää. Jääskeläinen avaa oven ja vilkaisee minua. Olen ainut ihminen odotushuoneessa, joten menen sisään vaikkei hän vaivaudukaan kutusumaan minua nimeltä. Istun nopeasti hänen tuoliinsa, ennen kuin hän kerkeää. "Mä istun tänään tässä." ilmoitan. Tänään on hyvä päivä. Tai ok päivä. En tiedä miksi. Joskus on tosi huonoja, suorastaan raastavia päiviä, joskus harvoin ok päivä. Tänään on ok päivä. Joten otan irti siitä kaiken. Ja tänään aion kiusata psykiatria. Tai ehkä itseäni. Psykiatri katsoo minua hetken pysähtyen paikalleen. Sitten hän istuu sohvalle. Nauran itsekseni ja pyörin tuolilla edestakaisin. Leikittyäni tuolilla tarpeeksi kauan, nousen ylös. Tänään en aio päästää psykiatria niin helpolla. Tai itseäni. Mutta haluan vain jotain. Haluan saada hänestä jotakin irti. "Onks sul muita samanlaisia potilaita kuin minä?" kysyn ja istun hänen viereensä sohvalle. Hän seuraa minua katseellaan. "Ei tietenkään." hän sanoo. "Miten nii ei tietenkään?" kysyn hämmentyneenä... ja ahdistuneena. "No ei kukaan ole samanlainen kuin toinen." hän sanoo. Tekee mieli revetä. Tai lyödä häntä. Kai toi dorka oli tajunnut mitä tarkoitin? Vai eikö....? Kuinka aivovammainen hän oli? "Joskus kun mä oon kotona yksin...." alan puhumaan muusta. "Joskus mä en vaa kestä..." mumisen. Ahdistus ympäröi minut. Piinaava, raastava ahdistus. Siinä meni tämä ok päivä. "Se tuntuu niin sairaalta, et..." Psykiatri katsoo minua vierellään. "...et mä pelkään et mä en selvi tästä." jatkan. "Se on niin epäreilua.... Mä oon ollut aina ulkopuolinen. Mä oon niin yksin. Mul ei oo mitään. Miks just minä? Mä en tajuu? Miksei joku normaali ihminen voi muistaa tällaisia asioita? Miks just mun täytyy? Koska mä en tie selviinkö mä tästä....?" Tuijotan maata. Tunnen psykiatrin katseen viereltäni. Olen häntä lähempänä kuin koskaan ennen. Enkä voi mitään tälle sairaalle tunteelle, mutta haluan vain lähemmäksi häntä. Haluan tietää olevani jotakin. Minä tarvin jotakin. Vaikka vain pienen kosketuksen. Tuntuu niin pahalta. Psykiatri on aivovammainen, joten mitä sitten jos minäkin olen. Taivun hitaasti häntä lähemmäs. Pian olkapääni hipaisee häntä. Voitko vain kietoa kätesi ympärilleni ja kertoa, että minä selviän tästä, anelen mielessäni. Tuijotan maata ja nojaudun enemmän häneen päin. Hän nousee ylös ja jää hetkeksi seisomaan selkä minuun päin. "Eks sä vittu voi halata mua?" huudan hampaideni välistä. Psykiatri kääntyy minuun päin. Ilmeettömänä. Olen vihainen. Ja ahdistunut. Ja pettynyt. Haista vittu! Minäkin nousen ylös. Hänen eteensä. Lähelle häntä. Hän ei peräänny. Mutta minä peräännyin ja kävelen ovelle ja lyön oven perässäni. Ulkona kyyneleet valuvat kasvoilleni. Ehkä vihasta ja ahdistuksesta. Tai ehkä siitä mitä menin äsken tekemään. Sometimes I hate myself.